

старецъ престарѣлъ и бѣлобрадъ, който са опираше на тояга. Сичкытъ присѣдствувающы станяхъ предъ него, и на лицата имъ са изобрази любовь и почитаніе къмъ стареца, а Апкидъ, като разгледаваше чертытъ му остѣи и той неволно едно съчувствіе. Никой не можаше да види безъ същото съчувствіе почтенния онзи образъ, на който сіяше усмивката на опълтената любовь на Вышній, и на която сіяніето не са изгуби вече.

— Богъ да бже съ васъ, възлюбенни мои чеда! рече старецътъ като си раствори ржцѣтъ и тосъ часъ двѣтъ дѣца пригърнахъ колѣбитъ му, и като сѣдна хвърлихъ са въ облятіята му; какво прекрасно зрѣлище на отдалеченнытъ два края на живота! Какъто вечерията зора са вижда като че размѣсва земята съ небето, и прави неразличими предметытъ имъ, какъто тя са вижда че съединява високогытъ върхове на горытъ съ небесната твърдь, тѣй и усмивката на ангелскія онзи старецъ като че осветяваше лицата на присѣдствающытъ, тѣй смѣсваше въ едно различнытъ възрасты и предаваше на дѣцата и на мжжѣтъ небесната онзи свѣтлина, въ която сичко разнообразно са изгубва въ еднакво пресъществяване.

— Отче, рече Олинъ, въ тебе са поднови чудото на възкресеніето на Спасителя, тебе пощади смъртъта за да та направи свидѣтель очевидецъ на силата и на милостьта на Вышняго; виждъ какъвъ станикъ приведохмы въ нашата ограда, той е овца която намѣри спасеніе въ нея.

— Доведете го за да го благословж! извика Старецътъ.

Сичкытъ са разстжихъ и сторихъ мѣсто на Апкида [който безсъзнателно почти колѣнчи предъ него. Старецътъ възложи ржка на главата на свещеника на Изда и го благослови съ сърдеченъ гласъ; а когато произнасяше молитвата и издигиж очитъ си къмъ небето, изобилны съззы намокрихъ лантытъ на стареца, съззы копото ищѣжда отъ очитъ на добродѣтеленъ человекъ само надѣждата за благополучіето на ближнія.

Дѣцата са исправихъ отъ двѣтъ страхи на позоръ свѣтегия; сърцето му са уподоби на тѣхнытъ сърца и той станж участникъ на тѣхната невинность за да влѣзе въ царството небесно.

